

Arrest

nr. 295 348 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X
beiden wettelijk vertegenwoordigd door hun voogd, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, wettelijk vertegenwoordigd door hun voogd X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2023, datum waarop de zaak op tegensprekelijke wijze wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, hun voogd en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. ZWART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 10 december 2020 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 augustus 2022 wordt dhr. A.P.K. (hierna: eerste verzoeker) gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23 augustus 2022 wordt dhr. A.I.K. (hierna: tweede verzoeker) gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in de provincie Nangarhar, district Hesarak, dorp Saparai. Je bent heden zestien jaar en dus minderjarig. Je bent samen met je jongere broer, A.I.K. (O.V. ..., CG ...) naar België gekomen. Hij is heden veertien jaar. Jij en je broer zijn gevlucht uit vrees voor de Taliban. Jullie vader werd door de Taliban meegenomen en is tot op heden vermist. Jullie moeder leeft samen met jullie drie jongere broers en drie jongere zussen in het huis van jullie oom langs moederszijde, die in het buurdorp Kimikhel woont.

Je verklaart dat jij, en ook je broer I. naar de niet-officiële dorpschool gingen. De dorpingen betaalden een leraar, M.R., die les kwam geven aan een tiental jongens van het dorp. Hij was afkomstig van Gumarkhel. Jullie kregen er les om Pashtoe te leren lezen en schrijven. In de namiddag gingen jij en je broer, alsook de andere jongens van het dorp, naar de madrassa van de dorpsmoskee. Jullie volgden ongeveer tien maanden les in de school, tot de Taliban hier een probleem van maakte. De Taliban kwamen naar de leraar en zeiden hem dat hij moest stoppen met lesgeven. Drie tot vier dagen later kwamen ze een tweede keer zeggen dat de school moest stoppen. De derde keer toen ze kwamen, werd de leraar meegenomen. De volgende ochtend werd hij dood aangetroffen in de opgedroogde rivier. De school bestond niet meer. Jij en je broer gingen enkel nog naar de madrassa. Tien dagen na de dood van de leraar kwamen de Taliban naar de moskee en begonnen er te prediken om met hen mee te gaan, om jihad te doen. Jij en je broer vertelden dit in de avond aan jullie ouders. Jullie ouders zeiden dat jullie niet meer naar de madrassa moesten gaan. Na het incident met de leraar, waren ze bang dat de Taliban jullie zouden meenemen. Drie tot vier dagen later kwamen de Taliban naar het huis. Jullie moeder verstopte jullie in een kamer onder de dekens. De Taliban vroegen aan jullie vader waarom zijn zonen niet meer naar de madrassa kwamen. Hij zei dat hij niet langer wou dat zijn zonen gingen, waarop jullie vader werd geslagen en werd meegenomen. Over jullie vader is er geen nieuws. Na drie tot vier dagen gingen jullie, samen met jullie moeder, broers en zussen naar het huis van jullie oom langs moederszijde. Die werd ook bedreigd door de Taliban. De Taliban zeiden dat als hij zijn neven onderdak gaf, hij ze naar de madrassa moest sturen. Ze zeiden ook dat indien hij zou verzwijgen dat hij onderdak gaf, en ze zouden er op uitkomen, dat zijn straf dan nog zwaarder zou zijn dan deze van jullie vader. Jullie oom vreesde voor zichzelf en in samenspraak met jullie moeder werd beslist om jou en je broer I. het land uit te sturen. Dat was ongeveer een maand na de verdwijning van jullie vader. Jullie oom bracht jou en je broer I. naar Kabul en vandaar reisden jullie via Nimroz naar Iran en verder via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Je was ongeveer drie maanden onderweg. Op 10 december 2020 vroeg je hier samen met je broer I. om internationale bescherming.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban die jullie wilden rekruteren voor jihad.

Je hebt geen documenten neergelegd ter staving van je verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke

overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art 48/4 van de Vreemdelingenwet. Jij en je broer I. zouden Afghanistan hebben verlaten na problemen met de Taliban. De Taliban zouden jullie vader hebben meegenomen, omdat hij jou en je broer niet langer naar de madrassa wilde sturen nadat de Taliban daar een preek omtrent jihad hadden gehouden. Jouw verklaringen, alsook deze van je broer I., over de ingeroepen problemen zijn onvoldoende overtuigend.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat zowel jij als je broer jullie vluchtrelaas beginnen met te vertellen over de dood van jullie leraar (CG p. 8 en CG I. p. 8). Uit jullie verklaringen blijkt niet dat er een directe, oorzakelijke band is tussen dit incident en jullie vertrek uit Afghanistan (CG p.11). Je verwijst wel naar de angst van jullie ouders dat jullie zouden worden meegenomen door de Taliban, omdat die eerder de leraar hadden gedood (CG p. 9). Doch, onderstaand wordt aangetoond dat jullie ingeroepen vrees voor vervolging vanwege de Taliban onvoldoende aannemelijk is.

Wat betreft de dood van de leraar moeten immers vraagtekens worden geplaatst bij je verklaringen en deze van je broer. Zo is het bevreemdend dat de Taliban de niet-officiële school (CG p.6) eerst gedurende lange tijd met rust lieten om dan plots op een drastische manier in te grijpen. Jij stelt dat je ongeveer tien maanden naar de school ging voor het probleem begon, maar mogelijk bestond de school zelfs al langer (CG verslag I. p.7). Hoe dan ook, in jullie regio, waar er veel en geregeld Taliban aanwezig zijn, is het al bijzonder dat de dorpingen een leraar zouden aanwerven, mochten er ook maar enige problemen met de Taliban worden verwacht. Je verklaart dat de Taliban geregeld in het dorp rondhingen en eten vroegen aan de mensen (CG p.7). Verder moet worden gezegd dat het een informeel, kleinschalig dorpsinitiatief was om Pashtoe te onderwijzen aan de tien tot twaalf jongens van je dorp, dat niet meer is dan een gehucht. Je erop gewezen dat de Taliban de school geruime tijd met rust lieten alvorens plotseling in te grijpen, suggereer je dat mogelijk de een of andere commandant een bevel had gegeven (CG p.11). Zekerheid hierover is er echter niet. Bovendien, dat de leraar na twee ernstige waarschuwingen vanwege de Taliban, toch nog verder les zou geven, is weinig aannemelijk. Immers, indien de Taliban de leraar twee keer zouden gewaarschuwd hebben om te stoppen met lesgeven, moet dit toch effect gehad hebben op de beslissing van de ouderlingen of de dorpingen om de school open te houden. Er mag toch worden aangenomen dat de dorpingen die de leraar betaalden, zouden overleggen over de plotse tegenkanting vanwege de Taliban en dat men uit voorzorg, zou beslissen de school tijdelijk te stoppen, wat niet is gebeurd. Wat er ook van zij, je maakt niet aannemelijk dat de dood van de leraar objectief en direct verband houdt met de reden van jouw vertrek en dat van je broer. Zelfs indien het dezelfde Taliban zouden zijn geweest die tien dagen later kwamen preken in de madrassa/moskee rond jihad en die jullie wilden meenemen (CG p.9), blijkt uit je verklaringen niet dat er een oorzakelijke band is tussen de dood van de leraar en het feit dat de Taliban kwamen preken.

Zowel jij als je broer I. verklaren verder dat de Taliban in de moskee kwamen preken om met hen samen te werken en jihad te doen (CG p.10 en CG I. p.8). Jullie verklaren allebei, dat dit de eerste keer was dat dit gebeurde in jullie madrassa/moskee (CG p.10 en CG I. p.8). Gevraagd meer te vertellen over de preek van de Taliban, vertel je dat ze tegen de aanwezige jongens zeiden dat jullie met hen moesten meegaan, ze spraken over het paradijs alsook dat ze jullie wilden opleiden om zelfmoordaanslagen te plegen. Omdat dergelijke preken in Afghanistan courant zijn, werd je gevraagd meer te vertellen over die preek en of het de bedoeling was om de jongens mee te nemen. Je zegt hierover dat het de bedoeling was van de Taliban om "jullie geesten te veranderen" (CG p.11). Na de preek zouden de Taliban gewoon vertrokken zijn (CG p.11). Uit je verklaringen blijkt niet dat de Taliban effectief jullie samenwerking hebben geëist of jullie gedwongen wilden meenemen (CG p.10). Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat in een district als Hesarak, dat al jaren onder de controle van de Taliban is, er niet eerder in de moskee zou zijn gesproken over de plicht om jihad te toen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Evenmin is het voldoende geloofwaardig dat ze in een eerste preek zouden spreken over opleidingen tot zelfmoordterrorist, aangezien de rekrutering van jongeren, zeker indien het de bedoeling is om hen op te leiden tot het plegen van een zelfmoordaanslag, vooral gebeurt vanuit madrassa's die onder de rechtstreekse controle staan van de Taliban. Meestal zijn het ook zeer religieuze personen die aangesproken worden door de vraag om een zelfmoordaanslag te plegen. Je verklaringen over de preek van de Taliban zijn stereotiep en weinig doorleefd.

Nog gesteld dat het de eerste keer was, dat jullie de Taliban op die manier hoorden preken en jij en je broer dermate onder de indruk waren, dat jullie het diezelfde dag nog aan jullie ouders meldden, dan nog is het weinig aannemelijk dat jullie ouders zo maar zouden zeggen niet meer naar de madrassa te gaan (CG p.8 en CG I. p.10). In de Afghaanse cultuur is dit immers een wezenlijk onderdeel van de educatie voor jongens. Je woonde in een klein gehucht met enkele huizen (CG p.6) en je verklaarde dat alle jongens met wie je les had gevolgd, zo'n tiental, ook naar de madrassa gingen (CG p.7). Het is in deze culturele context weinig aannemelijk dat je vader zou zeggen dat jullie niet meer naar de madrassa/moskee dienden te gaan, na een eenmalige preek van de Taliban. Evenmin is het voldoende geloofwaardig dat de Taliban na drie tot vier dagen afwezigheid naar het huis van je vader zouden komen, om te vragen waarom jij en

je broer niet naar de madrassa kwamen. Immers, indien dit echt een probleem was, kan toch worden aangenomen dat in de eerste plaats de mullah navraag zou komen doen over jullie, gezien de madrassa dichtbij jullie huis lag (CG p.7). Je verklaarde eerder dat de Taliban niet van het dorp zelf waren, maar geregeld in het dorp rondhingen en eten vroegen (CG p.7 en p.10). Je zei hierover dat ze eens in de week, of om de zoveel weken kwamen (CG p. 11). Het is weinig waarschijnlijk dat de Taliban al na drie tot vier dagen zouden doorhebben dat jullie niet in de madrassa waren en daarop naar het huis van jouw familie zouden komen.

Verder, nog gesteld dat de Taliban wél naar jullie huis kwamen om je vader te vragen waarom jullie niet in de madrassa waren, dan is toch weinig overtuigend dat je vader hen openlijk zou zeggen dat hij jullie niet meer wilde sturen (CG p. 8 en p.12). Volgens je broer I. zou je vader tegen de Taliban hebben gezegd dat hij jullie niet meer wilde sturen omdat hij niet wilde dat jullie zouden worden misleid (CG I. p.8). Het is echter weinig waarschijnlijk dat je vader zich zo openlijk negatief zou uitspreken tegenover de Taliban, gezien hun reputatie en de angst die ze inboezemen, zeker nadat tien dagen eerder de leraar van jullie dorp zou zijn vermoord door dezelfde Taliban (CG p. 9). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat jij noch je broer iets hebben opgevangen van de conversatie tussen de Taliban en je vader, en dat het je moeder was die jullie vertelde wat er gezegd werd (CG p. 9 en CG I. p.8-9).

Uit het bovenstaande volgt dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen, en deze van je broer I., over de actie van de Taliban waarbij je vader zou zijn geslagen en meegenomen, omdat hij jullie niet meer naar de madrassa wilde sturen. Verder is het heel bevreemdend dat niemand van je familie, noch iemand van de dorpingen stappen hebben ondernomen om iets te weten te komen over het lot van jullie vader (CG p.9-10). Op deze vraag antwoord je niet ter zake en verklaar je aanvankelijk enkel dat "jullie daar vertrokken zijn en geen contact hebben met de familie" (CG p.10). Echter, uit je verklaringen en deze van je broer, blijkt dat jullie na het ingeroepen incident met de Taliban nog ongeveer drie tot vier dagen in jullie dorp zijn gebleven, waarna jullie samen met je moeder, broers en zussen naar het huis van jullie oom langs moederszijde in Kimikhel zijn getrokken (CG p.9 en CG I. p.10-11). Je verklaart dat je moeder niet kon gaan om informatie te vragen, wat nog aannemelijk is gezien de culturele context, doch je hebt wel een oom die de verdwijning had kunnen aankaarten bij de malik, die eveneens in Kimikhel woont (CG p.10). Je verklaart hierover dat je oom dan in de problemen zou komen, als bekend zou geraken dat jullie oom onderdak gaf, maar je maakt onvoldoende duidelijk op welke manier je oom in de problemen zou komen door naar de malik van het dorp te gaan (CG p.11-12). Je broer I. verklaart dat je moeder niet naar de ouderlingen en de Malik ging omdat die zelf bang zijn, maar dat de dorpingen wel op de hoogte waren dat je vader was meegenomen (CG I. p.9). Het mag toch verbazen dat de dorpingen, aangezien jullie in een gehucht wonen, geen enkele reactie zouden geven (CG I. p.9). Zo dit zo was, dan toont dit opnieuw dat de angst voor de Taliban er stevig inzit in jullie dorp, en is het weinig aannemelijk dat jullie vader zich openlijk negatief zou uitspreken tegenover hen, zoals bovenstaand al beargumenteerd.

Aangezien er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan jullie beider verklaringen over jullie vader, namelijk dat hij werd meegenomen door de Taliban en tot op heden vermist is, na een dispuut over het niet sturen van zijn zonen naar de madrassa, kan niet worden aangenomen dat de Taliban ook jullie oom zouden bedreigen over dezelfde kwestie. Bovendien blijkt dat je oom en je familie niet in Hesarak verblijven, in tegenstelling tot wat je zelf beweerde.

Immers, op basis van jouw geografische kennis en deze van je broer I., moet worden vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn over je herkomst uit het district Hesarak van de provincie Nangarhar, wat de geloofwaardigheid van de feiten die zich er zouden hebben voorgedaan verder ondermijnt.

Je verklaart dat je dorp Saparai is (CG p.4 en CG I. p.5). Dit dorp werd niet teruggevonden op gedetailleerde kaarten (OCHA en geonames) in het door jullie vermelde district Hesarak. Je noemt verschillende dorpen in de omgeving. In eerste instantie noem je "Kimikhel (bovenaan)" en Gumarkhel (beneden), aan de ene zijde is Abzingani, aan de andere kant Tehsin en er is ook Shinwari, Obachtai, Khanaan, Tehsin en Jarobai (CG p.4). Bij nadere beschouwing blijken deze genoemde plaatsen niet in het district Hesarak te liggen, maar wel in het aangrenzende district Sorobi, van de provincie Kabul (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Je oom die in Kimikhel woont, woont met andere woorden in Sorobi. De leraar die afkomstig was van Gumarkhel (zie OCHA Khomarkhel) is dus eveneens afkomstig van Sorobi en niet van Hesarak. De genoemde dorpen Tehsin (OCHA Tazen), Khanaan, Jarobai (OCHA Jadobi), Shinwar en Zanda liggen allemaal in het district Sorobi. Je bent heden zestien jaar en dus ongeveer veertien jaar toen je Afghanistan verliet. Het is weinig aannemelijk dat je al deze dorpen zou weten liggen indien je, zoals je verklaarde, slechts één maand bij je oom in Kimikhel zou hebben verbleven. Je kan ook de dorpen noemen van de vallei Abzingani richting Do Aw, maar de vlotheid waarmee je dit doet laat vermoeden dat je dit hebt ingestudeerd (CG p.5). Voortgaande op enkele dorpen die je noemde van de vallei Abzingani (Hesarak) verklaar je dat je dorp Saparai op 15 minuten te voet ligt van Qaderkhel (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), wat in de bevraging dan als referentiepunt werd genomen.

Je broer I. heeft totaal geen besef van wat Abzingani is, hoewel hij wel de naam noemt, weet hij duidelijk niet dat het een vallei is (CG I. p.6). Hem gevraagd jullie dorp te beschrijven, zegt hij dat de dorpen Shinwar en Gumarkhel zichtbaar zijn (CG p.6). Deze twee dorpen liggen zoals aangetoond in Sorobi, evenals de door hem genoemde buurdorpen Tehsin, Jorobai, en Zanda (CG I. p.5). Dat de dorpen Shinwar en Gumarkhel zichtbaar zouden zijn vanuit een dorp in Hesarak is gezien de afstand en bergachtige omgeving heel weinig waarschijnlijk. Hij verklaart dat jullie dorp Saparai op 10 tot 15 minuten van Kimikhel is gelegen en dat jullie met de hele familie te voet naar het huis van jullie oom in Kimikhel zijn gegaan (CG I. p. 10-11), wat weinig waarschijnlijk is. Tevens moet worden vermeld dat de enige weg van Hesarak naar Sorobi jarenlang gesloten én zwaar onder controle was van de Taliban, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, en pas weer in voorjaar 2021 enigszins toegankelijk voor (goederen)transport.

Wat er ook van zij, uit het bovenstaande volgt dat er niet voldoende geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van jou en dat van je broer, die zich op exact dezelfde motieven baseert. Hieruit volgt dat je ook niet aannemelijk maakt dat je vader vermist zou zijn en dat je niet zou kunnen rekenen op een functionerend netwerk in Afghanistan. Over jullie gebrek aan contact met de familie moet toch opgemerkt dat het merkwaardig is, dat je in Frankrijk via een persoon wél nog contact zou hebben gehad met je oom langs moederszijde (CG p.5 en p.10), maar dat er sindsdien geen mogelijkheid meer zou zijn om je familie te bereiken.

Tot slot, leggen jij noch je broer documenten neer die toelaten jullie identiteit, herkomst en/ of reisroute te controleren.

Uit het bovenstaande volgt dat je de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Eenzelfde beslissing wordt aangehouden inzake de vraag om internationale bescherming door je jongere broer A.I.K. (O.V. 9.180.569, CG 20/17346), die zich op dezelfde asielmotieven baseert.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanapril-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minl.e individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Eveneens laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in je hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken, wat i.c. niet het geval is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in de provincie Nangarhar, district Hesarak, dorp Saparai. Je bent heden veertien jaar en dus minderjarig. Je bent samen met je broer, A.P.K. (O.V. ..., CG ...) naar België gekomen. Hij is heden zestien jaar. Jij en je broer zijn gevlucht uit vrees voor de Taliban. Jullie vader werd door de Taliban meegenomen en is tot op heden vermist. Jullie moeder leeft samen met jullie drie jongere broers en drie jongere zussen in het huis van jullie oom langs moederszijde, die in het buurdorp Kimikhel woont. Je verklaart dat jij, en ook je broer P.K. naar de niet-officiële dorpsschool gingen. De dorpelingen betaalden een leraar, M.R., die les kwam geven aan een tiental jongens van het dorp. Hij was afkomstig van Gumarkhel. Jullie kregen er les om Pashtoe te leren lezen en schrijven. In de namiddag gingen jij en je broer, alsook de andere jongens van het dorp, naar de madrassa van de dorpsmoskee. Jullie volgden ongeveer tien maanden les in de school, tot de Taliban hier een probleem van maakte. De Taliban kwamen naar de leraar en zeiden hem dat hij moest stoppen met lesgeven. Drie tot vier dagen later kwamen ze een tweede keer zeggen dat de school moest stoppen. De derde keer toen ze kwamen, werd de leraar meegenomen. De volgende ochtend werd hij dood aangetroffen in de opgedroogde rivier. De school bestond niet meer. Jij en je broer gingen enkel nog naar de madrassa. Tien dagen na de dood van de leraar kwamen de Taliban naar de moskee en begonnen er te prediken om met hen mee te gaan, om jihad te doen. Jij en je broer vertelden dit in de avond aan jullie ouders. Jullie ouders zeiden dat jullie niet meer naar de madrassa moesten gaan. Na het incident met de leraar, waren ze bang dat de Taliban jullie zouden meenemen. Drie tot vier dagen later kwamen de Taliban naar het huis. Jullie moeder verstopte jullie in een kamer onder de deken. De Taliban vroegen aan jullie vader waarom zijn zonen niet meer naar de madrassa kwamen. Hij zei dat hij niet langer wou dat zijn zonen gingen, waarop jullie vader werd geslagen en werd meegenomen. Over jullie vader is er geen nieuws. Na enkele dagen gingen jullie, samen met jullie moeder, broers en zussen naar het huis van jullie oom langs moederszijde. Die werd ook bedreigd door de Taliban. De Taliban zeiden dat als hij zijn neven onderdak gaf, hij ze naar de madrassa moest sturen. Ze zeiden ook dat indien hij zou verzwijgen dat hij onderdak gaf, en ze zouden er op uitkomen, dat zijn straf dan nog zwaarder zou zijn dan deze van jullie vader. Jullie oom vreesde voor zichzelf en in samenspraak met jullie moeder werd beslist om jou en je broer P.K. het land uit te sturen. Dat was ongeveer een maand na de verdwijning van jullie vader. Jullie oom bracht jou en je broer naar Kabul en vandaar reisden jullie via Nimroz naar Iran en verder via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Je was ongeveer drie maanden onderweg. Op 10 december 2020 vroeg je hier samen met je broer P.K. om internationale bescherming.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban die jullie wilden rekruteren voor jihad.

Je legde geen documenten neer ter staving van je verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend, evenmin kom je in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit je verklaringen en alle stukken uit het administratieve dossier blijkt dat je je op exact dezelfde feiten en elementen van vrees baseert als je broer A.P.K.. Uit de beoordeling van het CGVS van de vraag om internationale bescherming (VIB) van je broer P.K. is gebleken, dat jij noch je broer jullie vrees bij terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt. Inzake de VIB van je broer P.K. werd hem de hoedanigheid van vluchteling geweigerd, alsook de subsidiaire bescherming.

Deze beslissing luidt als volgt:

[...] [zie supra]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van:

*“ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (HIERNA EVRM)
;*

- ARTIKEL 1 A VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 ;

- ARTIKEL 7 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE ;

- ART. 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;

- ART. 48/6 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;

- ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN (GEBREK IN DE MOTIVERING) ;

- ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGING VOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN ;

- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID ;

- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN REDELIJKHEID EN ZORGVULDIGHEID (AFWEZIGHEID VAN EEN BEHOORLIJKE ANALYSE VAN HET VERZOEK CONFORM DE WETTELIJKE BEPALINGEN EN GELET OP ALLE PERTINENTE ELEMENTEN) ;”

2.2. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de

socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022;
- het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “*EASO Afghanistan Security Situation Update*” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissingen een weblink wordt opgenomen.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoekers een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij wijzen op de algemene situatie in Afghanistan, verwijzen naar landeninformatie dienaangaande en rechtspraak van de Raad citeren. Zij voegen aan deze aanvullende nota bijlakens de inventaris de volgende stukken toe:

- “1. Attest voogd
2. Attestation d’insertion van MENTOR jeunes
3. Attest vriendin
4. Contract été solidaire + attest van de gemeente de verzoekers het goed gedaan hebben
5. Attesten vrienden
6. Foto’s van het leven in België”.

Aangezien verschillende van de bij deze aanvullende nota gevoegde stukken amper of niet leesbaar waren, werd verzoekers ter terechtzitting d.d. 6 september 2023 uitstel verleend (tegensprekelijk uitstel naar de terechtzitting van 4 oktober 2023) teneinde de Raad en verweerder een leesbare versie van de bij hun nota gevoegde documenten te bezorgen. Vervolgens bezorgen verzoekers een tweede aanvullende nota waaraan een leesbare versie van de vijf eerste stukken, toegevoegd aan hun eerste aanvullende nota, werden gevoegd.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekers verklaren Afghanistan te zijn ontvlucht omdat de taliban hen willen rekruteren om jihad te doen. Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting door verzoekers niet wordt betwist.

7.2. Waar verzoekers wijzen op hun verblijf in Europa, stelt de Raad het volgende vast.

7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-

ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals 'TikTok' of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit Europa zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn (lees: 'besmet' door de Belgische en Europese waarden en normen), of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Europese landen. Niet elke Afghaan die

terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk 'besmet' zijn door de Belgische en Europese waarden en normen. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275, over de mogelijkheid "to play the game"). Het komt aan verzoekers toe *in concreto* aan te tonen dat zij daadwerkelijk zijn verwesterd dan wel als verwesterd zullen worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

7.2.2. *In casu* voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan als volgt: "Aangezien de heren A. een lange periode in België geleefd hebben waardoor hij als "ongelovige" beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat zijn leven hierdoor in gevaar zal zijn; [...] Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat zij sinds oktober 2020 in België is zodat hij de machtsovername van de Taliban niet heeft meegemaakt. Toch heeft tegenpartij tijdens het interview geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoekende partij, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van de heren A.. Dat verzoekende partij meent dat hij een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan;". Verder verwijzen zij naar de stukken toegevoegd aan hun aanvullende nota's.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij in september 2020 als niet-begeleide minderjarigen op veertien- (eerste verzoeker) en twaalfjarige (tweede verzoeker) leeftijd uit Afghanistan zijn vertrokken en dat zij intussen bijna drie jaar in België verblijven. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers het grootste deel van hun vormende jaren in België hebben doorgebracht. Zij kunnen tijdens deze periode worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en kunnen hierbij onbewust bepaalde Belgische en Europese waarden en normen internaliseren. Het komt echter aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl hebben aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor hun identiteit of morele integriteit dat er van hen niet mag worden verwacht dat zij afzien van dit gedrag of deze levenswijze opgeven dan wel aanpassen om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

De Raad stelt dienaangaande vervolgens vast dat uit de verschillende getuigenissen, attesten en foto's die verzoekers bijbrengen en die afkomstig zijn van verschillende bronnen en een zekere tijdsperiode bestrijken, blijkt dat de specifieke levensomstandigheden van verzoekers in België hen in staat hebben gesteld om de Belgische samenleving, gewoonten en gebruiken van zeer nabij te leren kennen en beleven, waardoor kan worden aangenomen dat verzoekers zich in verregaande mate hebben geïntegreerd in en aangepast aan het leven in België. Zo blijkt uit de aan verzoekers' aanvullende nota's toegevoegde getuigenverklaring van hun voogd, alsook uit diens verklaringen ter terechtzitting dat verzoekers sedert hun aankomst in België snel het Frans leerden en duidelijk maakten dat zij verkozen om in een gastgezin te verblijven in plaats van in een opvangcentrum. Verzoekers hebben vervolgens zelf het initiatief genomen om een dergelijk gastgezin te vinden. Uit de getuigenverklaring van de dochter binnen hun opvanggezin blijkt dat eerste verzoeker met haar bevriend was en regelmatig bij haar en haar familie thuis kwam en op een dag vroeg of haar ouders het zouden zien zitten om hem en zijn jongere broer (tweede verzoeker) in huis te nemen, hetgeen ook gebeurde via de vzw 'Mentor Jeunes'.

Uit verzoekers' gedrag en inspanningen blijkt aldus dat zij zelfstandig ervoor kozen om zich in de Belgische samenleving te wortelen door te trachten niet louter in een opvangcentrum te verblijven. Hun voogd beaamt dit en stelt dat verzoekers zoals gewone Belgen leven en dit in de toekomst willen

verderzetten. Ook hun gastgezin is zeer tevreden, aldus hun voogd. Dit wordt ook bevestigd in de attesten van de begeleiders van de vzw 'Mentor Jeunes', die bevestigen dat verzoekers zich in de Belgische maatschappij hebben geïntegreerd en dat zij samen met hun gastgezin deelnemen aan tal van uitstappen en socioculturele activiteiten. Eerste verzoeker onderhoudt bovendien goede banden met zijn opvangvader en diens zonen: zij delen een interesse voor carrosserie waaromtrent eerste verzoeker een opleiding volgt. Verzoekers spreken hun opvangouders aan als "*papa*" en "*maman*" en worden door hun opvangouders beschouwd als hun eigen zonen, aldus de begeleiders van vzw 'Mentor Jeunes'. Beide verzoekers ontwikkelden een nauwe band met hun opvanggezin en met België. Verder blijkt ook dat beide verzoekers deelnemen aan het sociale leven in hun buurt, met name door hun lidmaatschap van een voetbal- en een boksclub en hun deelname als jobstudenten aan een zomerprogramma van de gemeente Les Bons Villers, waarover zij positief worden geëvalueerd. Uit de verschillende getuigenissen blijkt dat verzoekers hierbij in contact komen met mensen van uiteenlopende origine, dat zij reeds vrienden maakten en steeds worden beschouwd als enthousiaste, gewaardeerde en gemotiveerde deelnemers. Tweede verzoeker volgt bovendien muzieklessen, waarbij hij zanglessen volgt en ook een muziekinstrument tracht te leren bespelen. Zijn muzikleraar omschrijft tweede verzoeker als een leerling als alle anderen.

Uit het geheel van verzoekers' verklaringen ter terechtzitting en de voormelde documenten bij hun aanvullende nota's blijkt dat verzoekers' specifieke, familiale context, waarbij zij in een Belgisch gastgezin verblijven, verzoekers in staat heeft gesteld om verschillende aspecten van de Belgische samenleving van nabij te leren kennen en beleven. Verzoekers' gedrag getuigt van een oprechte en vergaande inspanning om zich aan de specifieke levensomstandigheden in België aan te passen. Hierbij dient tevens te worden gewezen op verzoekers' jonge leeftijd. Eerste verzoeker was immers slechts veertien jaar oud toen hij uit Afghanistan vertrok en is heden zeventien jaar oud. Tweede verzoeker was slechts twaalf jaar oud toen hij uit Afghanistan vertrok en is heden vijftien jaar oud. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers een groot deel van hun vormende jaren in België hebben doorgebracht. In hoofde van tweede verzoeker voegt hier zich nog het element van zijn muzieklessen aan toe, waaromtrent redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zulke muzikale ambities allerm minst in lijn liggen van de huidige waarden en normen in Afghanistan, zoals vormgegeven door de taliban. Mede gelet op het feit dat zij Afghanistan op veertien- en twaalfjarige leeftijd verlieten en dat zij intussen reeds bijna drie jaar in België verblijven, alsook gezien de specifieke context van verzoekers' (familiale) levensomstandigheden in België zoals hiervoor uiteengezet, kan in het licht van de voormelde analyse van de beschikbare landeninformatie in verband met (toegeschreven) 'besmetting' met de Belgische en Europese waarden en normen ingeval van terugkeer naar Afghanistan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekers sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan het risico lopen om als 'besmet' met de Belgische en Europese waarden en normen te worden beschouwd. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers concreet aannemelijk maken dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl hebben aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor hun identiteit of morele integriteit dat er van hen niet mag worden verwacht dat zij afzien van dit gedrag of deze levenswijze opgeven dan wel aanpassen om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

7.2.3. Het geheel van alle elementen met betrekking tot hun concrete en specifieke, persoonlijke situatie in acht genomen, is de Raad van oordeel dat verzoekers aannemelijk maken dat de kans reëel is dat zij bij terugkeer naar hun regio en dorp van herkomst zullen opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zullen komen te staan. Bij de beoordeling van de vrees van verzoekers moet rekening worden gehouden met de strenge sociaalreligieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd, alsook met het gegeven dat personen die worden beschouwd als zijnde 'besmet' door de Belgische en Europese waarden en normen het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging, daar de perceptie leeft dat Afgaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Europese landen, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers' profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven 'besmetting' door de Belgische en Europese waarden en normen. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling, van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

7.3. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers' profiel, hun jonge leeftijd, hun individuele omstandigheden, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, besluit de Raad dat in hoofde van verzoekers bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wegens hun toegeschreven 'besmetting' door de Belgische en Europese waarden en normen kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging. Tevens is de Raad van oordeel dat er voor verzoekers in hun land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoekers door personen uit hun lokale gemeenschap van 'besmetting' door de Belgische en Europese waarden en normen worden beschuldigd, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 (p. 145-149).

7.4. Gelet op de uiteenzetting hierboven, worden verzoekers erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER